

"הילד שעשה את השרפה"

שמי יוני.

אני גר בחיפה ולומד בכיתה ד'.

ביתי נמצא ברחוב שקט וצדדי. מעולם לא שמע מישהו על הרחוב שלי, כי שום ארועים מיוחדים לא התרחשו בו.

והנה, ערב אחד נשמעו ברחוב סיננות, ותוך מספר דקות התמלא הרחוב בנידות כבוי אש ומשטרה ובאמבולנסים.

כמו כל הילדים בשכונה רצתי גם אני אחרי הנידות הגדולות והמפחידות, ומיד הבנתי לשם מה הגיעו:

בית מספר שלשים עלה באש! מבעד לחלונות נתן הנה להבחין בלהבות שלחכו את כל תכולת הבית. מכבי האש העמידו סלם, שבו ירדו דירי הבית, חלקם עם ילדים פעוטים בזרועותיהם.

לאחר פנוי הדירים נאבקו הפכאים בלהבות, ובינתיים החלו אנשי המשטרה לחקר כיצד פרצה האש.

עמדתי בתוך קבוצה גדולה של ילדים. לפתע הופיע

נחמיה, שכני לבנין, והודיע לנו בהתרגשות: "אתם יודעים מי עשה את השרפה?"

"מי?" שאלנו.

"הבן של ניסנוביץ", אמר נחמיה. "שמעתי שוטר שהצביע לכוונו ואמר לשוטר אחר: 'זה הוא'."

רצנו לעבר האמבולנס, ואכן, הבן של ניסנוביץ, נער כבן ארבע עשרה, ישב בפנים.

השרפה כבתה, והנזקים היו גדולים. הבית של ניסנוביץ נשרף כליל. בתי השכנים נזקו בצורה משמעותית, והדירים העברו לבתי מלון.

בתוך חודש שפצו את הבית, וכל הדירים חזרו לבתיהם.

יום אחד, לאחר סיום הלמודים, נשאנו לשחק בגנה. לפתע נשמע קולו של שרוליק הקטן במנגינה: "הנה הילד שעשה את השרפה – אה!" כל הילדים הפנו את ראשיהם אל הבן של ניסנוביץ. הוא הסמיק והסתלק במהירות. האמת היא, שהוא בכלל לא היה ילד, אלא נער, אבל אצלנו, הילדים, מי שעוד לא "איש" הוא "ילד".

מאז אותו יום, בכל פעם שהבחנו בו עובר, היינו צועקים: "הנה הילד שעשה את השרפה – אה!"

בהתחלה הוא היה מסתלק, ולאחר מספר פעמים
שצעקנו עליו, החל לרדף אחרינו. בכל פעם היינו נפוצים
לכל עבר, והוא לא הצליח לתפס אותנו.

היום אינני מבין איך יכלנו להיות כאלה רעים. כנראה,
ילדים הם עם שלא חושב מה שהוא עושה ולא מרגיש מה
שהשני מרגיש.

כך עברו מספר חודשים, והבן של ניסנוביץ הפך לעצוב
ולמסגר. הילדים לא הבינו זאת, בשבילם היה זה מין שעשוע
– לצעק את הדקלום הקבוע ולראות אותו מנסה לתפס אותנו,
ללא הצלחה.

יום אחד שחקנו כהרגלנו. לפתע הופיע האוטובוס,
וממנו ירד... הבן של ניסנוביץ.

כרגיל נעמדנו בשורה וזעקנו: "הנה הילד שעשה את
השוּרָפָה – אה!"

הנער אבד את עשתונותיו והחל לרדף אחרינו בפנים
מעוותות מכעס. כל הילדים ברחו ואני בתוכם, אלא שלפתע
נתקלתי באופנים של משה והשתטחתי על הארץ.

קבלתי מכה חזקה, אולם כמעט לא הרגשתי את הכאב,
בגלל הפחד מהנער הכועס. ואז הוא נעמד מעלי. צרחתי

מפחד ומאימה. הנער הרים אותי, ואני חשבתי שהוא ירביץ לי מכות אימות. בכיתי וצרחתי, אף ידעתי שזה לא יועיל.

אולם הנער לא הפה אותי. הוא שאל אותי בקול רגוע: "קרה לך משהו? אני מתנצל שבגללי ברחת ונפלת..."

הפתעתי. מה? במקום להרביץ הוא מבקש סליחה?! הפסקתי לבכות והסתכלתי עליו בתמהון.

"שב, הרגע," הוא הציע לי. התישבתי על הספסל, והוא התישב לידי.

"עכשו כבר לא כואב?" הוא שאל.

"זה בסדר," מלמלתי.

הנער אמר לי: "רציתי לשאל אותך שאלה, אתה לא חייב לענות לי. מדוע אתם חושבים שאני עשיתי את השרפה?" הססתי, אף הוא הקדמני ואמר: "תענה, אתה רואה שאני לא עושה לך כלום."

בקול שקט אמרתי לו: "ביום שהייתה השרפה, אמר ילד שהוא שמע שוטר שאמר, שאתה עשית את השרפה, ובאמת, ראינו אותך בתוך האמבולנס..."

הנער נראה נדהם: "מה? כך אמר השוטר? תשמע," אמר, "אני אספר לך מה באמת קרה..."

וכך ספר לי: "באותו ערב הייתי בבית עם אחותי

הקטנה. הדלקתי את האור בחדר הילדים, ולפתע נשמע פיצוץ, ואש יצאה מהמנורה. הוילון החל להתלקח. באותו רגע נצבתי המום, אך מיד התעשתי, רצתי למטבח, הבאתי ספל מלא מים והתזתי לעבר האש. כל המים ששפכתי לא עזרו, והאש החלה ללחך את המטה של אחותי הקטנה, שכבר ישנה."

"הורי לא היו בבית, ספר הנער. "ידעתי שעלי להציל את אחותי. בינתיים התפשטו הלהבות בחדר כלו, והעשן גרם לי הרגשת מחנק."

"הערתי את אחותי ואמרתי לה: 'בואי, יש שרפה, מכרחים לברוח!' היא נבהלה והחלה לצרח מפחד. העשן חנק אותנו, וכמעט לא יכלנו לנשם. 'בואי!' צעקתי אליה, אבל היא אבדה את עשתונותיה ולא זזה ממקומה. בינתיים החלה הדלת להשרף. ידעתי שלא נותר לי זמן רב. תפסתי את אחותי בשתי ידי, ורצתי לכוון הדלת. המסדרון היה אפוף אש ועשן, וכמעט לא מצאתי את הפתח.

לפתע מעדתי ונפלתי. ידי, שנשלחה קדימה, פגעה באחד הארונות הבוערים. נכויתי, ואז הבחנתי שאחותי אינה צועקת. פחדתי שקרה לה משהו נורא. קמתי במאמצים רבים ממקומי וגררתי את עצמי לעבר הדלת. הדלת הייתה אפופה

אש. החם היה נורא. סובבתי את המפתח וברחתי לעבר חדר המדרגות. מרב כאבים ומחנק התעלפתי.

כשהתעוררתי, מצאתי את עצמי בתוך האמבולנס. השוטרים שבחו אותי על אמן לבי ואמרו לי, כי הצלתי את חיי אחותי. רוח לי כששמעתי כי אחותי נצלה, והרגשתי שהפציעה והכאבים היו כדאיים.

אבל כשחזרנו מבית המלון לבית המשפץ - חרב עלי עולמי. לפתע החלו הילדים לקרוא לי 'הילד שעשה את השרפה'. בתחלה לא התייחסתי לילדים הקטנים, אבל כשראיתי שכל ילדי השכונה מכנים אותי כך, ולעתים, כשאני עובר ליד בתים, צועקים לי ילדים מהחלונות: 'הנה הילד שעשה את השרפה', זה כואב לי, זה מביש אותי. למה אתם עושים זאת?" שאל הנער, ודמעות נצנצו בעיניו.

כאשר סים הנער את ספורו, נוכחתי לדעת שכל הילדים ששחקו אתי עמדו מאחורינו. הם כנראה ראו, שהוא מדבר אתי ואינו מרע לי, לכן התקרבו ושמעו את כל הספור.

נחמיה עשה צעד אמיץ. הוא פנה אל הבן של ניסנוביץ' ואמר: "תשמע, אני אשם בכל. אני ראיתי את השוטר אומר: 'זה הוא', והייתי בטוח שהוא מתכוון לומר שאתה עשית את השרפה. עכשו אני רואה שטעיתי טעות חמורה. אני מבקש ממך סליחה מכל הלב."

הנער הביט בו ואמר: "אני סולח לך, אבל בתנאי שמעתה תבדק כל דבר ולא תספר לשון הרע לאחרים, וחוז מזה, תשתדל לא לפגוע באנשים. אינך יודע כמה צער גרמת לי, וכמה לילות ללא שנה עברו עלי, אמר הנער. "להתראות, ילדים, הוסיף ופנה לביתו בצעדים מדוידים.

נותרנו בגנה החשוכה, שותקים ומבישים. "אני חושב, שברתי את השתיקה, "שצריך לפצות אותו על העול שגרמנו לו."

"נקנה לו מתנה, הציע משה.

כל ילד הביא סכום כסף, וקנינו ביחד גביע כסף. חכינו ליד בית מספר שלשים, וכשהגיע הנער לביתו, הגשנו לו את המתנה. הנער פתח את העטיפה והביט בגביע כאינו מאמין. לאחר מכן הסתפל בתחתית הגביע, שעליה חרטנו: "שי לגבור שהציל את אחותו מהשרפה", ודמעות התרגשות עלו בעיניו.

זהו הספור, ילדים. אני חושב שאינני צריך להגיד לכם מה אתם צריכים ללמד ממנו. אני, בכל אופן, למדתי שלא לחשוד בכשרים, וחלילה לא לפגוע באיש ולא להלבין פני חברי ברבים.